

Arrest

nr. 92 894 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B.M.(...) verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd op 9 augustus 1969 te Tbilisi geboren. U bent sinds 11 februari 1989 gehuwd met B.G(...). Uw man is spoorloos sinds 8 augustus 2008. U hebt twee meerderjarige kinderen, een dochter, T.(...) (1989) en een zoon, O.(...) (1992). Uw kinderen verblijven sinds 2011 bij uw schoonmoeder in het klooster van Schindizi. Uw schoonmoeder is daar ingetreden als non.

U verklaart dat uw problemen volgden uit de verdwijning van uw man. Uw man nam deel aan de oorlog in Zuid-Ossetië. In september 2008 hebt u bij de Georgische autoriteiten een officiële vraag ingediend met betrekking tot waar uw man is. Uw vraag werd echter nooit in overweging genomen. Eind september 2008 bent u met behulp van priesters en samen met de familieleden van andere verdwenen mannen in de streek van Tsinvali op zoek gegaan naar de verdwenen personen. Niemand werd gevonden en u keerde terug naar Tbilisi. De overheid kwam te weten over jullie zoekactie. Hierop begonnen uw problemen. U kreeg dreig telefoons waarin uw kinderen werden bedreigd. In mei 2009 werd uw zoon van op de koer bij jullie thuis meegenomen door het ministerie van binnenlandse zaken. Hij werd drie dagen vastgehouden. Ze probeerden hem ergens valselijk van te beschuldigen, maar wanneer dat niet lukte hebben ze hem weer vrijgelaten. Hierna hebt u uw kinderen naar Gu.(...) gebracht. In de zomer van 2010 verkocht u uw huis en trok u in bij uw familie in Tbilisi. Uw kinderen hebt u in 2011 ondergebracht in het klooster in Schindizi waar uw schoonmoeder is ingetreden als non. Uw kinderen verblijven daar nu nog steeds.

Reeds in mei 2009, toen uw zoon van op de koer werd meegenomen hebt u besloten het land te verlaten. Dat ging echter niet onmiddellijk. Uiteindelijk verliet u illegaal uw land op 3 november 2011. U reisde eerst naar Marmaris (Turkije), vanwaar u met een kleine boot voor ongeveer 10 à 12 man naar Rhodos (Griekenland) vaarde. Van Rhodos bent u vervolgens met een andere boot naar Athene gegaan. Van daar uit reisde u vervolgens door naar Bari (Italië). Van Italië reisde u door naar België. Op 16 november 2011 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort (1), uw geboorteakte (2) en uw huwelijksakte (3).

B. Motivering

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië. U vreest voor de veiligheid van uw kinderen (CGVS, p.12). U kan persoonlijk niet meer in Georgië wonen omdat uw zoon problemen zou kennen met de Georgische autoriteiten (CGVS, p.12). U stelt dat u ook niet naar Georgië terugkeren, omdat er geen huis meer hebt nadat u uw woning zou hebben verkocht (CGVS, p.17)

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kunt u niet aantonen dat u in Georgië een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Uit uw verklaringen blijkt dat u behalve uw vrees voor uw kinderen geen andere vrees hebt (CGVS, p.12). Uw problemen waren de problemen van uw kinderen (CGVS, p.14). Uw kinderen zouden zijn bedreigd en uw zoon zou zijn aangehouden (CGVS, p.12). U zelf zou nooit door de politie zijn opgepakt (CGVS, p.13) en in de dreig telefoons die u zou hebben ontvangen, werd u niet persoonlijk bedreigd, de bedreigingen gingen over uw kinderen (CGVS, p.13). Tevens hebt u nooit convocaties ontvangen op uw naam (CGVS, p.13). Persoonlijk kunt u evenwel, zo verklaart u, niet meer in Georgië wonen omdat uw zoon problemen gaat kennen (CGVS, p.12). U slaagt er echter allerm minst in uit te leggen hoe uw vertrek naar België iets zou kunnen veranderen aan de problemen van uw zoon (CGVS, p.13). Wanneer u wordt gevraagd wat u persoonlijk zou overkomen in geval van terugkeer naar Georgië blijft u bovendien opmerkelijk vaag. Aanvankelijk begint u weer over de problemen van uw zoon, om dan, wanneer de vraag u een tweede maal wordt gesteld, te verklaren dat het kan zijn dat u ook aan iets schuldig zou worden gemaakt (CGVS, p.14), zonder deze vrees evenwel in het minst te concretiseren. Uw bedoeling is om uw zoon naar hier te brengen, u wilt niet dat hij in Georgië blijft, daarom bent u hier (CGVS, p.13). Het is uw bedoeling uw kinderen van Georgië weg te halen (CGVS, p.14). Wanneer u er wordt op gewezen dat het feit dat u naar hier bent gekomen, om zo uw meerderjarige (!) kinderen die in Georgië problemen zouden kennen naar hier te kunnen halen op zich geen reden voor asiel is, heet het plots dat u het grootste probleem had, omdat u diegene was die de zoektocht naar uw man zou zijn begonnen (CGVS, p.14). Nergens in uw gehoor concretiseert u echter waaruit uw persoonlijke problemen dan wel bestonden. Daarentegen, zoals hoger reeds vermeld, verklaart u wel zelf nooit te zijn opgepakt en niet persoonlijk te zijn bedreigd (CGVS, p.13).

Uit uw asielrelaas komen dus allerm minst zwaarwegende persoonlijke problemen naar voor die van dergelijke aard zijn dat ze u niet meer zouden hebben toegelaten nog langer in uw land van herkomst te verblijven en u tot vluchten noodzaakten. Doorheen uw verklaringen haalt u wat betreft uw

persoon zodoende onvoldoende elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten tweede konden er enkele vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo kon worden vastgesteld dat u de aanhouding van uw zoon nergens vermeldt in uw schriftelijk antwoord op de CGVS Vragenlijst. In deze vragenlijst hebt u nochtans de hoofdzaken vermeld (CGVS, p.3). In die zin is dan ook op zijn minst opmerkelijk dat enige melding van de aanhouding van uw zoon hierin compleet ontbreekt. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidt u deze gebeurtenissen immers aan als het moment dat u tot vertrekken heeft doen beslissen (CGVS, p.9). Ook verder in uw verklaringen haalt u de aanhouding van uw zoon aan als een belangrijke oorzaak van uw vrees en één van de centrale gebeurtenissen die u tot vluchten heeft genoodzaakt (CGVS, p.12). Wanneer u daar wordt naar gevraagd, bevestigt u dat de aanhouding van uw zoon één van de centrale elementen uit uw asielrelaas is en het feit dat u heeft doen besluiten dat u uw land moest verlaten (CGVS, p.16). Wanneer u er vervolgens wordt op gewezen dat het dan toch wel vreemd is dat u deze feiten niet in het minst vermeldt in de CGVS vragenlijst, weet u aanvankelijk niet wat zeggen, u snapt het niet (CGVS, p.16). Vervolgens legt u de oorzaak hiervoor bij uw vriendin die de vragenlijst voor u in het Nederlands heeft ingevuld (CGVS, p.16). Het is echter uw eigen verantwoordelijkheid als asielzoeker dat u gelijklopende verklaringen aflegt doorheen de gehele asielpprocedure in België. Dat dit met betrekking tot een dergelijke centraal element uit uw asielrelaas, die de aanhouding van uw zoon blijkt te zijn, niet het geval is, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet zwaar afbreuk aan de vrees voor vervolging welk u stelt te koesteren.

Voorts kon na het gehoor bij het Commissariaat-generaal en na grondige analyse van uw verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld met betrekking tot het moment waarop u uw kinderen bij uw schoonmoeder in het klooster zou hebben ondergebracht. Zo vertelde u aanvankelijk dat u uw kinderen in september 2011 naar het klooster zou hebben gebracht (CGVS, p. 4), waarna u zelf in november 2011 uit Georgië zou zijn vertrokken (CGVS, p. 9). Even later beweerde u echter dat u uw kinderen reeds vanaf de lente van 2011 in veiligheid had gebracht in het klooster (CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven. Het is immers een significant verschil of u na het onderduiken van uw kinderen zelf twee maanden dan wel een half jaar in Georgië zou zijn gebleven. Deze manifeste tegenstrijdigheid, die raakt aan de kern van uw asielrelaas, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Bovendien bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het zogezegde verlies van uw internationaal paspoort. Tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u uw origineel internationaal paspoort (samen met uw Georgische identiteitskaart) zou zijn verloren tijdens uw reis naar België. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u uw internationaal paspoort in Georgië zou hebben achtergelaten. U zou dit originele document al sinds 2008 niet meer in uw handen hebben gehad en u zou er alleen een kopie van hebben gehad (CGVS, p. 7). Toen u met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen zou hebben afgelegd over het verlies van uw origineel internationaal paspoort. U zei dat men u hier geen vragen over had gesteld en dat u nooit verklaringen in deze zin zou hebben afgelegd (CGVS, p. 7-8). Deze uitleg is niet acceptabel. Uit uw opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen blijkt het tegendeel. Deze verklaringen werden u na afloop van het interview voorgelezen en u verklaarde zich hiermee akkoord door het plaatsen van uw handtekening. Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Georgië, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visums, het moment van aankomst in België, ...) te verhullen. Bovendien doet deze vaststelling nog verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De documenten welke u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. De kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort (1), uw geboorteakte (2) en uw huwelijksakte (3) bevatten uitsluitend persoonsgegevens en zeggen niets over de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Wij hadden u gevraagd ons ook de documenten van de verkoop van uw huis te bezorgen, u verklaarde immers zelf dat u dit kon navragen en vanuit Georgië kan laten opsturen. U kon dat aan uw familie vragen, bijvoorbeeld aan uw nicht (CGVS, p.12). Weliswaar komt u hier later in enige mate op terug door te verklaren dat enkel uw schoonmoeder om die documenten kan omdat het huis op haar

naam stond (CGVS, p.18), doch dit verandert niets aan het feit dat uit uw verklaringen naar vóór komt dat dergelijke documenten bestaan. Wij hadden u tot 3 augustus gegeven om ons deze te bezorgen (CGVS, p.18). Het is aan u als asielzoeker om hiertoe al het nodige te doen (CGVS, p.18). U hebt hieraan geen gevolg gegeven, wij hebben tot op heden van u hierover geen enkel document ontvangen. Het feit dat u ook geen enkele verduidelijking heeft opgestuurd over de redenen waarom het niet gelukt is om de gevraagde stukken neer te leggen of wat u op zijn minst heb ondernomen om ze alsnog in uw bezit te krijgen, ondermijnt tevens de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees, aangezien dit getuigt van een passieve houding die moeilijk te rijmen valt met deze van iemand die internationale bescherming vraagt en behoeft.

Ten slotte, wat betreft uw bewering dat u niet naar Georgië zou kunnen terugkeren omdat daar geen huis meer hebt (u zou uw huis voor uw vertrek hebben verkocht), moet worden opgemerkt dat u niet kunt aantonen waarom u zich niet elders in Georgië zou kunnen vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de materiële motiveringsplicht en minstens de mogelijkheid tot toetsen van de motivering.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster stelt dat zij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat zij niet louter de problemen van haar kinderen zou hebben. Zij wijst erop dat het hele gezin hetzelfde probleem had en dat zij dienden te vluchten of onder te duiken. Verzoekster citeert hierbij uit het gehoorverslag (p. 14). Zij stelt dat haar eerste bedoeling was om zo snel mogelijk met de kinderen haar land van herkomst te verlaten, maar dat dit om financiële redenen niet mogelijk was, zelfs nadat ze hun huis hadden verkocht. Ook stelt verzoekster dat er problemen waren met de visa voor haar kinderen. Daarom heeft verzoekster de kinderen veilig onder gebracht bij haar schoonmoeder in een klooster en zal zij zodra dit mogelijk is er alles aan doen om hen ook te laten vluchten en hen een veilig bestaan te geven.

Betreffende het feit dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in de vragenlijst niet vermeld heeft dat haar zoon gearresteerd werd, stelt verzoekster eerst en vooral dat zij de vragenlijst zonder begeleiding diende in te vullen. Zij kreeg de vragenlijst mee en moest haar plan trekken. Verzoekster is van mening dat een dergelijke werkwijze niet strookt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat zij niet wist wat ze met deze vragenlijst moest doen en heeft dan aan haar vriendin gevraagd om haar te helpen. Verzoekster heeft alles verteld en haar vriendin heeft dit in het Nederlands genoteerd. Haar vriendin heeft haar verklaringen samengevat, maar wist niet goed wat ze allemaal moest noteren. Verzoekster heeft dit bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaald.

Overigens wijst verzoekster erop dat de ruimte die op de vragenlijst gegeven wordt om de antwoorden in te vullen zeer beperkt is, waardoor asielzoekers vermoeden dat men de problemen in enkele regels moet schetsen, waardoor er bepaalde elementen, ook belangrijke feiten, vergeten kunnen worden.

De Raad meent dat het feit dat verzoekster de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal niet op de DVZ heeft ingevuld, maar dat zij dit zelfstandig heeft moeten doen, *in casu* niet strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal en uit de ingevulde vragenlijst, dat verzoekster bij het invullen weldegelijk hulp heeft gehad van iemand die het Nederlands machtig was, zodat zij niet kan stellen dat zij niet wist wat ze met de vragenlijst diende te doen. Uit de gegeven antwoorden op de vragenlijst blijkt duidelijk dat verzoekster duidelijk wist waarop ze antwoordde. Op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster over de vragenlijst: *"(...)In de vragenlijst was het onmogelijk om echt gedetailleerd te geven maar ik heb hoofdzaken vermeld(...)"* (gehoor Commissariaat-generaal p. 3). Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de inhoud van haar antwoorden en verzoekster heeft weldegelijk niets gezegd over het feit dat haar zoon gearresteerd zou geweest zijn op de DVZ. De Raad is van mening dat het feit dat er maar een beperkte ruimte is om te antwoorden geen verklaring is voor het feit dat verzoekster een dergelijk essentieel element niet zou hebben vermeld. Dit doet afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoeksters relaas.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster bijzonder vaag is met betrekking tot haar vrees. Ze zou vanaf 2008 telefonische bedreigingen gehad hebben omdat zij samen met anderen en met de hulp van pastors op zoek gegaan zou zijn naar familieleden, in haar geval haar echtgenoot die deelnam aan de oorlog in Zuid-Ossetië. De overheid zou dit vernomen hebben. Een officiële aanvraag naar haar verdwenen man zou door het ministerie van Binnenlandse Zaken niet aanvaard zijn (gehoor, p. 17). Haar zoon zou gearresteerd zijn in 2009 en bij gebrek aan grond voor arrestatie na drie dagen vrijgelaten zijn (gehoor, p. 14).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen overtuigend antwoord geeft op de vraag: *"Waarom zou de overheid u nu vier jaar later zo zwaar vervolgen dat u niet in uw land kan blijven enkel omdat u ooit gevraagd was waar uw man was? Dat was net de vraag, omdat ze niet wouden erkennen dat die mannen in de oorlog waren."*

De Raad stelt ook vast dat zij haar land pas op 3 november 2011 verlaten heeft en haar meerderjarige zoon Georgië niet verlaten heeft. Verzoekster stelt dat hij ondergedoken zou zijn, maar maakt dit evenals zijn arrestatie niet aannemelijk.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn bijkomende motieven.

Wat betreft het moment dat verzoekster haar kinderen ondergebracht heeft in het klooster, stelt verzoekster dat zij niet weet waarom er in het gehoorverslag vermeld wordt dat ze dit in de lente van 2011 gedaan zou hebben. Verzoekster herhaalt dat ze haar kinderen in september 2011 naar het klooster bracht en stelt dat er waarschijnlijk een miscommunicatie was met de tolk.

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoor Commissariaat-generaal p. 2). Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen heeft, wat zij bevestigend beantwoordde (gehoor Commissariaat-generaal p. 18). De verzoekende partij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf (RvV, nr. 30 964 van 2 september 2009). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De verzoekende partij heeft in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen. Zij slaagt hier niet in. De Raad schaart zich dan ook achter het motief van de bestreden beslissing.

De Raad meent dat het motief betreffende het paspoort van verzoekster steun vindt in het administratief dossier meer bepaald stuk 16, verklaring, nr. 21 en het gehoor, p. 7. De Raad schaart zich achter dit motief.

Verzoekster legt bij huidig verzoekschrift documenten met vertaling neer betreffende de verkoop van haar huis in haar land van herkomst. Verzoekster stelt dat zij al het nodige gedaan heeft om deze documenten te bekomen, maar dat ze deze pas op 16 augustus in handen heeft gekregen. Verzoekster haalt verder aan dat zij tijdens het gehoor gesteld heeft dat het niet mogelijk was deze documenten te verkrijgen binnen de termijn die de commissaris-generaal haar ervoor gaf (gehoor Commissariaat-generaal p. 18).

Wat dit betreft wijst de Raad erop dat deze documenten het relaas van verzoekster geenszins bewijzen. Het enige dat deze documenten tonen is dat verzoekster een huis had, op nam van haar schoonmoeder, en dat zij dit verkocht heeft. Deze documenten tonen geenszins aan dat verzoekster problemen zou hebben gekregen omdat haar man vermist is en zij hem is gaan zoeken.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede en laatste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de materiële motiveringsplicht of alleszins minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekster stelt dat er niet getwijfeld wordt aan haar herkomst en legt bij haar verzoekschrift enkele persartikels neer omtrent de situatie in haar land van herkomst. Burgers in haar land van herkomst zouden volgens deze artikels niet alleen lijden onder het repressieve beleid, maar de overheid zou er ook niet om verlegen zitten onschuldige mensen zonder enige reden op te pakken en hen met de nodige drukingsmiddelen, onder andere foltering, te ondervragen. Verzoeksters zoon zou hier slachtoffer van geworden zijn. Verzoekster meent dan ook dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt slachtoffer te worden van schendingen van haar fysieke en psychische integriteit en zij meent dat deze mensenrechtenschendingen tot onmenselijke en vernederende behandelingen leiden. Zij meent dan ook dat de commissaris-generaal blind is voor de realiteit en dat haar de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Deze documenten die verzoekster bij het verzoekschrift neerlegt zijn niet van dien aard de bestreden beslissing te kunnen weerleggen. Het betreft namelijk internetartikels van algemene aard en de loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van

herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Ook voor het toekennen van de subsidiaire bescherming is de aannemelijkheid van het relaas vereist en uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS